

ANDREA GUZEL

VRAŽDA ANGLICKEJ BOHÁČKY

PÓLICE

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0127-1

ANDREA GUZEL

VRAŽDA ANGLICKEJ BOHÁČKY

Korektúra a technická spolupráca: Franko Štefan, Labai Emil
Dizajn: Ličko Michal
Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0127-1

OBSAH

Predslov	3
1.část	4
2.část	34
3.část	59
4.část	86
5.část	104
6.část	121
7.část	138
8.část	158

Predslov

V Anglicku v malom staršom meste sa odohráva príbeh plný záhad, ktoré sú spojené s veľmi bohatou anglickou dámou Klárou Bettmanovou, ktorá má svoj život prevrátený potom ako sa rozvedie prvý krát, ale napriek tomu si udržuje svoje postavenie bohatej ženy naďalej.

Je najbohatšou ženou v meste, žije a užíva si naplno až kým nepríde o svoj život. Začína sa rozvíjať dej plný napätia, kedy nie je jednoduché ani inšpektorovi Karrovi rozlusknúť celý prípad, neustále naráža na nové udalosti, z ktorých nie je možné nájsť vraha...alebo vrahov?

1.časť

V kancelárii vrchného inšpektora Karra bolo práve v ten deň ticho a pokoj, keď na konci služby zazvonil telefón. Inšpektor Karr zdvihol slúchadlo, pozorne počúval a napokon nahnevaný tresol slúchadlo na telefón. Stala sa vražda a to práve vtedy keď sa chystal ísť domov. Inšpektor Karr okamžite zavolať policajtov Jakutu, Klava, Mitulu a doktora Flitu. Cestou k autu im stručne vyrozprával čo sa stalo. Veru tentoraz sa netešili na túto prácu. Bol deň pred Vianocami, každý naháňal darčeky, prosto ako pred Vianocami. Jakut naštartoval auto a upaľovali na miesto činu. Bola tma i pouličné svetlá osvetľovali nočných návštevníkov mesta, a tak pomaly sa predierali cez kolónu áut, čo ich dosť zdržalo. Konečne sa ocitli na ulici Hunio, pred domom číslo dvadsaťštyri. Býva tu rodina Bettmanových.

Ich dom je veľký, s obrovskou záhradou a bazénom. Záhrada je však pustá, už dávno nevidela ľudskú ruku.

Po kmeňoch stromov sa ovíjajú rozličné druhy rastlín, kvety rastú zmiešane s vysokou trávou. I v bazéne sa drží zelenkastá voda, kde si príbytok našli rozličné druhy živočíchov, okrem rôznych rias a rastlín. Z tohto domu nikdy nebolo počuť veselé zvuky ani obzvlášť nebolo badať život v tom dome, a tak medzi ostatnými vyzeral ako opustený. Keď policajti s inšpektorom Karrom vystúpili z auta, pred domom ich už čakala žena. Bola to slúžka od pani Bettmanovej, ktorá ich zavolala. Vošli do domu a hneď pri telefóne na chodbe ležala žena. Bol to príšerný pohľad, tvár ženy nevyzerala ako tvár. Tvár bola zohavená tak, že sa to ani opísať nedá, všade samá krv, ani stopy k odhaleniu kto je tá osoba. Dlhé, tmavé vlasy ležali v kaluži krvi, telo bolo úplne vykrútené, akoby niekto skrútil telo do neprirodzenej polohy. Slúžka sa triasla, slzy mala v očiach.

Po chvíľke policajti začuli plač, ktorý sa ozýval z obývacej izby, kde plakala mladá žena, slečna Elen, dcéra mŕtvej. Slečna Elen vyzerala krásna, ako bola za mlada jej matka, ktorú už teraz zdobili vrásky. No teraz to bola pre slečnu Elen obrovská strata, lebo nikoho okrem svojej matky nemala, jedine svojho brata. Mŕtva na zemi bola jej matka, pani Bettmanová.

Inšpektor Karr prezrel miesto činu. Nič podstatné nenašiel, žiadne stopy, dôkazy, ktoré by mohli pomôcť pri vypátraní vraha. Ostal len žltý notes odhodený obďaleč, z ktorého bola posledná strana vytrhnutá. Pravdepodobne tam boli mená s adresami ako na ostatných listoch. Z toho si inšpektor Karr vyvodil úsudok, že pani Battmanová určite telefonovala niekomu, lebo slúchadlo telefónu držala ešte stále v ruke. Lenže zaplatila životom, nevie ešte kvôli čomu by ju vrah zabil akurát pri telefonovaní, iba ak by telefonovala niečo dôležité. Nariadil prehliadnuť byt Mitulovi a Klavovi.

Jakuta si vzal na starosť odtlačky z notesa, lekár Flit prezeral telo mŕtvej. Napokon určil čas, kedy mohla nastať smrť. Bolo to vraj medzi 18-19 hodinou večer. Bližšie sa určiť nedalo. Medzitým inšpektor Karr vypočúval slúžku.

„Kedy ste našli pani Bettmanovú?“

„Viete, to bolo takto.“ - začala hovoriť trasľavým hlasom slúžka - „Mladá slečna Elen si ľahla spať, pani bola ako inokedy na večierku niekde pobaviť sa, no a ...“

„Neviete kde mohla byť na večierku?“ - skočil jej do reči inšpektor Karr.

„Nie to neviem, no a asi okolo 17,30 prišla nečakane domov. Všimla som si, že pani je nejaká nervózna. Viete človek to rozpozná, keď slúži u niekoho dlho. Najprv pobehovala po izbe, potom som počula ako zazvonil telefón. Videla som, že pani napäto počúvala a potom treskla slúchadlom. Prišla som k nej a spýtala sa, či si neželá tabletku na upokojenie. Odpovedala, že nie. Potom šla k skrinke, stojacej obďaleč na chodbe, skadiaľ vybrala akýsi notes a pobrala sa telefonovať. Mňa poslala

spať. Tak som si šla ľahnúť, neviem však čo ma zrazu zahnilo dolu, ale zišla som dolu a pani už tu...“ - začala slúžka znovu plakať.

„Potom som šla zobudiť slečnu Elen. V rýchllosti som povedala čo som videla a slečna Elen hneď utekala dolu a ja za ňou. Slečna Elen pri pohľade na svoju matku zamdlela. Najprv som pomohla slečne Elen a potom som volala vám na políciu.“

„Dotkli ste sa niečoho?“ - spytoval sa ďalej inšpektor Karr.

„Nie, určite nie.“ - odvetila slúžka.

„A viete o koľkej mala pani Bettmanová ten telefonát?“

„To viem celkom presne, lebo som sa pozerala na hodinky, chcela som pripraviť čaj, keďže sa pani Bettmanová vrátila tak skoro. Bolo presne o 2 minúty 18 hodín.“

„A neviete, kto jej mohol volať, keď mala byť na večierku?“

„Tak to neviem.“

„A ako je možné, že keď ste uvideli mŕtve telo, vy ste neomdleli?“

„Mýlite sa pán inšpektor, som dcéra bývalého hrobára a tak pohľady na mŕtvoly sú už akoby prirodzené.“

„Tak ďakujem, to je zatiaľ všetko.“

Bola to akási čudná výhovorka slúžky, ale zatiaľ to inšpektor nechal tak. Pobral sa do izby za slečnou Elen, slúžku obišiel s chladnou tvárou, ktorá bola akási vykoľajená z poslednej otázky inšpektora. Slečna Elen ešte stále plakala, no i napriek tomu sa inšpektor Karr začal vypytovať.

„Mohli by ste mi slečna Elen povedať, alebo lepšie povedané odpovedať na niekoľko otázok?“

Slečna Elen prikývla, že áno.

„Kedy ste videli svoju matku naposledy?“

Slečna Elen najprv nevládala odpovedať, no premohla sa.

„Včera večer som s ňou už nebola. Iba chvíľu dnes doobeda. Mamka chodila stále k svojim priateľom a vracala sa neskoro večer, alebo až ráno. Viete, bola dosť bohatá, aby si mohla dovoliť stále zábavy. Naposledy som ju už videla mŕtvu.“ - a spustili sa jej znovu slzy.

„A poznáte jej priateľov?“

„Iba niektorých, ktorých niekedy dovedla domov. No, ale vtedy ma aj tak posielala väčšinou preč. Niekedy som bola zvedavá, prečo nemôžem aspoň chvíľu byť pri ľuďoch, a tak som niekedy zo zvedavosti potajme počúvala, o čom sa zhovárajú. Veľakrát som im dobre nerozumela, ale čo to som niekedy zachytila. Hovorili akoby vždy iba o obchodoch, asi iba o tom, vždy keď sem prišli... a ostatných priateľov, ktorých nepoznám má v takom žltom notese, ktorý má vždy zamknutý v skrinke v spálni. Počkajte, idem pre notes.“ - a už spravila krok, keď ju inšpektor Karr zastavil.

„Ako je možné, že máte kľúč od skrinky a viete kde má notes?“

„Mám kľúč, lebo mi ho dala mamka pre prípad, ale ja som tam nechodila, nemala som záujem vyzvedat', lebo o väčšine vecí som vedela, ktoré si tam uschovávala. Prístup ku skrinke som mala vždy kedy som chcela, boli sme si veľmi blízke a dôverovali sme si.“

„Čakajte!“ - inšpektor Karr zavola policajta Klava, nech mu donesie žltý notes.

Keď ho priniesol a ukázal slečne Elen, tá ostala v rozpakoch, lebo to bol ten spomínaný notes. Spýtala sa.

„Skadiaľ ste ho vzali, veď svoj kľúč musí mať mamka pri sebe?“

„Bol položený vedľa telefónu a nebol v skrinke v spálni, ale na chodbe v skrinke.“

„Hm, to je zvláštne, ja som si ho vôbec nevšimla, to asi v tom roztržení.“ - odvetila slečna Elen.

„Ukážte mi ho prosím.“ - načiahla sa po notes a začala v ňom rýchlo listovať.

Inšpektor Karr pozorne sledoval slečnu Elen a napokon sa jej spýtal, či nevie aké mená mohli byť na vytrhnutom papieri. Slečna Elen záporne pokrútila hlavou, lebo len zriedkakedy nazrela do notesa, a to len zo zvedavosti. Ale vždy videla v ňom len samé mená a adresy a to ju nezaujímalo. Nevedela si mnoho vecí vysvetliť a už ani nebude.

Inšpektorovi nadiktovala zopár mien, ako mu už bola bývala povedala, poznala. Tak sa inšpektor Karr poďakoval za informácie, vzal notes, poprial úprimnú sústrasť. Pri odchode ešte dodal:

„Ak to bude potrebné slečna Elen, tak si vás ešte zavoláme.“

Pomalým krokom odchádzal, keď tu znovu sa zvrchol.

„Ozaj a máte ešte niekoho z rodiny?“

„Áno, mám. Je to môj brat Mark. Ach, keď sa vráti, nebude veriť čo sa stalo s našou mamkou.“

„A kde je teraz?“ - nedalo inšpektorovi Karrovi.

„Práve je v Japonsku, je obchodník, ale všetko má v najlepšom poriadku aspoň čo viem. Asi o dva dni by sa mal vrátiť.“

„Tak dovidenia a ďakujem.“ - zavolal ostatných kolegov, ktorí už dokončili každý svoju prácu a odchádzali.

Telo pani Bettmanovej už bolo naložené v aute. Slečna Elen tam ostala stáť uprostred izby a viac sa nepohla.

Slzy jej stekali po tvári. Uvedomovala si, že je už sama, úplne sama. Má síce brata, ktorého má nesmierne rada, a to jej bránilo zabíť sa. Takéto myšlienky ju prenasledovali od kedy uvidela svoju mamku mŕtvu. Stojac uprostred izby dumala po odchode inšpektora Karra, ktorý spolu s ostatnými kolegami sadli do auta a pobrali sa späť do kancelárie. Mŕtvolu dali odvieŕ na pitvu. Keď sa konečne ocitol vo svojej kancelárii, usadil sa na svojej stoličke. Bol dost' unavený, k tomu blížiac sa Vianoce, skoro by zaspal, ale prípad pani Bettmanovej mu nedovolil. Ostatní sa porozchádzali domov. Prípad mu nedal pokoja a ostatok noci presedel pri spisovaní záznamov a čítaní spisov o pani Bettmanovej, ktoré si hneď po príchode do kancelárie zaobstaral. Pri čítaní zistil, že Kláre Bettmanovej odišiel bývalý manžel len preto, lebo s ním nechcela odísť na veľkú farmu. Chcela žiť svojím životom, takým aký vyhovoval jej. Pán Bettman bol riaditeľ banky. Jej ostal majetok a dost' značne veľký.

Odkiaľ presne bola taká bohatá, to sa nedozvedel. Len majetok získaný po rozvode ešte zväčšil bohatstvo pani Kláry. Nemali sa s mužom radi, nestýkali sa ani po rokoch, dokonca vraj nemal záujem ani o svoje dieťa Elen. Všetko zaujímavé stálo v spisoch. Ako bývalý manželia sa nestýkali, nemali záujem o nejaké kontakty.

„Zaujímavé rozlúčenie.“ - uvažoval inšpektor Karr v duchu.

Pustil sa ďalej do čítania. Klára údajne bola kedysi herečkou, no kvôli narodeniu Marka sa herectva vzdala. Žila jednoduchým životom, ale vždy musela byť stredobodom pozornosti. Našiel v spisoch rôzne bulvárne veci hovoriace o aktivitách veľmi bohatej Kláry Bettmanovej. Potom sa spoznala so svojím mužom, a tak prišla na svet malá Elen, potom zas odchod muža.

I napriek tomuto všetkému si získala významné postavenie v spoločnosti milionárov, mala dosť peňazí, aby si užívala život. Akoby nemala ani žiadne konflikty, vyplývalo z jej záznamov, dalo by sa povedať.

Poznačil si poznámku, kto je vlastne otcom Marka, lebo momentálne ním bol starý Bettman. Čítaním prešla inšpektorovi Karrovi celá noc. Svital deň prichádzajúcich Vianoc, keď hneď ráno zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo ako inokedy, priložil ešte ospalivý k uchu a počúval. Bol to doktor Flit.

„Zdravím ťa inšpektor, vedel som , že ťa nájdem jedine v práci. Mám pre teba zvláštnu správu. Tá Bettmanová má vnútri všetko v poriadku, no tvár má zničenú. Teraz sa podrž, koltom. Toto som tu ešte nemal. Musí ísť o profíka, zväčša tí používajú kolty, ktorí ešte stále vedia manipulovať s takými zbraňami a majú možnosť získať túto staršiu zbraň. Ide vlastne o westernový revolver šesťranový, ráže 0,9mm a je to ťažká zbraň, vyše jedného kilogramu. Takže mohol by si zájsť k tým, ktorých máme na zozname.“

Táto správa prebrala z driemot inšpektora Karra.

„Hádám len nespíš? Počúvaš ma?“ - zahučal do telefónu doktor Flit.

„Ale nie, nespím.“ - konečne odpovedal inšpektor Karr.
„Vďaka za správu. Len neviem kde mám začať, mám hľadať ako mačka myš? Tak vďaka, hádam budem mať šťastie, nazdar.“ - a zložil slúchadlo.

Podoprel si hlavu rukami a začal uvažovať, za kým by šiel, ktorých mená má. Potom si začal klásť otázky sám pre seba.
„Prečo to vrah spravil? Pre lásku? Pomsta? Lúpež to nebola, veď peniaze a šperky nezmizli.“

Odzrazu inšpektora Karra niečo napadlo. Veď slečna Elen vrela, že kľúčik od skrinky má jej matka pri sebe. Zavolať najprv slečne Elen, či má kľúčik pri sebe a či je skrinka v spálni. Slečna Elen sa šla pozrieť, no priam behom sa vrátila k telefónu a oznámila inšpektorovi Karrovi, že skrinka je preč, ale kľúč má. Začala byť slečna Elen nervózna ako bolo počuť po telefóne. Inšpektor Karr sa ju snažil trochu ukludniť, dal jej pokyny čo má robiť, pokým príde. Potom schytil pero, niečo si poznačil a okamžite zavolať Mitulu, ktorý už bol našťastie v práci.

Keď Mitula vošiel do kancelárie, spytoval sa inšpektor Karr.

„Čo ste našli u mŕtvej Bettmanovej?“

„Nič zvláštneho...“ - ani nedopovedal Mitula, už ho inšpektor ťahal za rukáv a vyrážali na aute k domu pani Bettmanovej.

V aute Mitula konečne dopovedal:

„Len pár peňazí v peňaženke vo vnútri kabelky, doklady, viac peňazí zviazané mala schované v takom malom vrecúšku na sukni, teda lepšie povedané pod sukňou.“

„A žiadny kľúčik ste nenašli?“

„Nie.“ - znela odpoveď Mitulu.

A tak inšpektor Karr vedel na čom asi je. V tej skrinke muselo byť niečo dôležité, čo sa podarilo páchatel'ovi vziať, a pretože sa kľúčik nenašiel, musí ho mať vrah, teda páchatel'. Škoda, že sa sám nepozrel do skrinky v spálni, lebo prezeral skrinku na chodbe, o ktorej hovorila slúžka, že aj tam býva notes.

No nevyčítal si to veľmi, ved' podľa skrinky možno nájsť vraha, alebo aspoň nejaké dotyčné osoby, ktoré môžu prichádzať do spojitosti s prípadom. Ved' dosť počas noci dočítal a uvedomil si, že slúžka v ňom vzbudila akési podozrenie. S Mitulom uháňali cez mesto k domu Bettmanových. Vianoce však robili svoje, lebo ešte dosť ľudí sa pohybovalo v meste, a tak cestou museli byť viac opatrní ako inokedy. Keď konečne dorazili k domu Bettmanových vyšiel inšpektor Karr z auta. Mitula zostal v aute, čakal. Inšpektor Karr zazvonil. Prišla otvoriť slúžka. Slečna Elen ho už čakala a pozvala dnu.

„Prišiel som sa vás niečo spýtať, nechcel som po telefóne.“ - povedal slečne Elen.

No v skutočnosti prišiel pozrieť miesto, kde stála skrinka, to bola len zámienka pred slúžkou. Slúžka odišla a vtedy potichu povedal slečne Elen, čo by chcel vidieť. Slečna Elen potom pochopila, že inšpektor nedôveruje slúžke a tak potichu ho slečna Elen viedla do spálne. V spálni zistil, že podstavec musel byť iba nedávno poutieraný, lebo na podstavci vôbec nebol prach, tam kde stála skrinka.

Prezrel si spodok podstavca a zrazu sa mu na tvári vylúdlil nepozorovateľný úsmev. Asi má predsa len šťastie. V smere svetla zbadal odtlačok prsta na kúsku pracne vypracovaného podstavca. Nedal to poznať na sebe. Poprosil slečnu Elen nech ide za slúžkou, aby mu pripravila čaj a nech je pri nej. A keby sa slúžka na niečo pýtala, aby nehovorila jej vôbec nič.

„A prosím vás, dajte mi ten kľúčik čo máte od stratenej skrinky, bude od teraz u mňa, v poriadku?“

„Prepáčte pán inšpektor, mala som vás hneď niečím ponúknuť.“ - ospravedlňovala sa slečna Elen.

„Samozrejme, nech sa páči.“ - a podala kľúčik inšpektorovi.

„Nič sa nestalo, chcem byť tu chvíľku sám a čaj mi padne vhod v tomto zimnom čase.“

Hneď ako slečna Elen odišla, vzal odtlačok a ešte chvíľku tam postával a potom sa pobral dolu. Slečna Elen práve vyšla z kuchyne a pozvala inšpektora, aby sa posadil.